

УДК 342.924

**ДОТРИМАННЯ СТРОКІВ РОЗГЛЯДУ СПРАВИ ПРО
АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВОПОРУШЕННЯ ЗА СТ. 173 (ДРІБНЕ
ХУЛІГАНСТВО) КОДЕКСУ УКРАЇНИ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ
ПРАВОПОРУШЕННЯ ТА ЗАСТОСУВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО
ЗАТРИМАННЯ ПІД ЧАС РОЗГЛЯДУ ТАКОЇ СПРАВИ**

Самбор М. А.

*Прилуцький МВ (з обслуговування міста Прилук та Прилуцького району) УМВС України в
Чернігівській області*

У статті досліджуються питання, пов'язані із застосуванням заходу забезпечення провадження у справі про адміністративне правопорушення за ст. 173 (дрібне хуліганство) Кодексу України про адміністративні правопорушення у вигляді адміністративного затримання. Розглядаються проблемні питання, пов'язані із дотриманням строків провадження та розгляду справ про адміністративні правопорушення за ст. 173 Кодексу України про адміністративні правопорушення. Автором пропонується внесення змін до статей 260, 277 КУпАП, а також доповнити чинний КУпАП статтею 277³ «Привід».

Ключові слова: дрібне хуліганство, справа про адміністративне правопорушення, строки розгляду справи про адміністративне правопорушення, адміністративне затримання, строки адміністративного затримання.

Постановка проблеми. Проблемами адміністративної реформи опікуються вітчизняні політики та науковці. З цього приводу підготовлено цілий ряд управлінських документів, які чи то намагалися впровадити, чи впровадили, чи про їх існування просто забули. Однак, суспільне життя в країні вкрай потребує кардинальних змін у цьому напрямку. Особливу увагу хочеться звернути саме впровадженню змін до чинного законодавства України про адміністративні правопорушення та адміністративну відповідальність. Адже, як свідчить практика, інколи трапляються досить курйозні випадки, пов'язані із забезпеченням верховенства права, законності, прав, свобод та інтересів людини і громадянина, підтриманням громадського порядку та стану правопорядку, що негативно позначається на забезпеченні прав людини, утвердженні правопорядку в суспільстві та іміджу країни у світі.

Останнім часом, прагнучи до Євроінтеграції України, намагаючись впровадити передові досягнення у сфері законотворчої практики щодо забезпечення основоположних прав та свобод людини і громадянина під час провадження у справах про адміністративні правопорушення, українцям доводиться мати справу з законодавчими нормами, які суперечать один одному, перешкоджаючи виконанню поставлених перед законодавством про адміністративні правопорушення завдань, унеможливаючи повноцінну реалізацію прав, свобод та інтересів учасників провадження та забезпечення самого провадження.

Очевидним є те, що реформування законодавства, яке встановлює адміністративну відповідальність, ставить перед собою за мету досягнення поступового формування раціонального механізму забезпечення прав, свобод та інтересів осіб, які

беруть участь у процесі притягнення до адміністративної відповідальності, зокрема осіб, стосовно яких ведеться провадження, а також формування загального стану законності, забезпечення правопорядку у суспільстві.

Втім, аналізуючи об'ємність запланованих перетворень у цій сфері, зважаючи на доволі широкий спектр заходів, які слід здійснити, доводиться констатувати неефективне впровадження окремих змін до норм чинного законодавства України, яке встановлює адміністративну відповідальність та регулює порядок провадження у справах про адміністративні правопорушення, що у свою чергу підкреслює відсутність системності при прийнятті нормативних актів та необхідності вжиття заходів задля їх узгодження між собою та з нормативним матеріалом, який чинний.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблеми, що виникали під час притягнення до адміністративної відповідальності були предметом наукових пошуків у роботах О.Ф. Андрійко, І.П. Голосніченка, Т.О. Коломоєць, С.В. Петкова, О.П. Рябченко, знайшли вони своє висвітлення й у роботах М.А. Самбора тощо.

Питанню вдосконалення законодавства про адміністративні правопорушення присвятили свої дисертаційні дослідження Гарда І.В. (Загальні правила накладення адміністративних стягнень. – Запоріжжя, 2009), Завальний М.В. (Адміністративно-деліктне провадження, що здійснюється органами внутрішніх справ. – Харків, 2008), Іванов А.В. (Експерт у провадженні у справах про адміністративні правопорушення. – Х., 2009), Беньковський С.Ю. (Правові засади та принципи провадження у справах про адміністративні правопорушення. – Ірпінь, 2009), Трофімчук А.А. (Профілактика адміністративних правопорушень у сфері виготовлення, гуртової та роздрібної торгівлі аудіовізуальною продукцією. – Л., 2009) Короєд С.О. (Судовий розгляд справ про адміністративні проступки. – К., 2009) та інші. Разом з цим, залишається ряд питань, які розбалансовують порядок притягнення до адміністративної відповідальності та провадження у справах про адміністративні правопорушення.

Незважаючи на позитивні моменти реформування законодавства про адміністративні правопорушення, слід наголосити на тому, що поступове формування ефективного механізму притягнення до адміністративної відповідальності, суттєво зміцнить та підвищить ефективність реалізації прав, свобод та інтересів людини і громадянина, поглибить взаємодію учасників провадження у справах про адміністративні правопорушення. Зміни, яких сьогодні зазнає чинне законодавство про адміністративні правопорушення, характеризується незначною системністю, відсутністю комплексності у вирішенні нагальних проблем, які ліквідують відособленими законодавчими кроками лише окремі прогалини чи колізії даної галузі законодавства. Так, усунувши одні розбіжності, інші – виникають. Так сталося із ухваленням Конституційним Судом України Рішення від 11 жовтня 2011 року № 10-рп/2011 у справі № 1-28/2011 від за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень статті 263 Кодексу України про адміністративні правопорушення та пункту 5 частини першої статті 11 Закону України «Про міліцію» (справа про строки адміністративного затримання) [3], яким визнано ряд положень норм Кодексу України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 року (далі – КУпАП) [3] у частині здійснення адміністративного затримання неконституційними. Ураховуючи те, що КУпАП приймався значно раніше, більшість його норм спиралася саме на ті положення про

адміністративні правопорушення у частині забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення, які 11 жовтня 2011 року були визнані неконституційними. Таким чином виникла прогалина, яка на сьогоднішній день залишається не унормованою. Поряд з цим законодавець не забезпечив негайного усунення таких колізій та прогалин, що постали перед провадженням у справах про адміністративні правопорушення.

Виходячи з цього, **метою** даної статті є дослідження строків провадження у справах про адміністративні правопорушення, відкритих за вчинення адміністративних проступків, відповідальність за які передбачена ст. 173 КУпАП (дрібне хуліганство), що пов'язано із застосуванням до правопорушників заходу забезпечення провадження у справі про адміністративне правопорушення у вигляді адміністративного затримання.

Виклад основного матеріалу дослідження. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо діяльності Міністерства внутрішніх справ України, Міністерства надзвичайних ситуацій України, Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України, інших центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовується та координується через відповідних міністрів» від 16 жовтня 2012 року [1] вніс ряд змін до чинного Кодексу України про адміністративні правопорушення, а саме абзацом 1 та 2 п. 7 ч. 1 розділу 1 у статті КУпАП у частині першій слова і цифри «173» виключено; а у частині другій ст. 222 КУпАП в абзаці першому пункту 1 слова і цифри «статтями ..., 173, ...» замінено словом і цифрами «статтями 137, 161, 164⁴». Це означає, що з компетенції уповноважених посадових осіб органів внутрішніх справ включено право розглядати справи про адміністративні правопорушення за ст. 173 КУпАП.

Разом з цим у відповідності до абзацу 1 п. 1 ч. 1 ст. 255 КУпАП у справах про адміністративні правопорушення, що розглядаються органами, зазначеними в статтях 218–221 КУпАП, протоколи про правопорушення мають право складати уповноважені на те посадові особи органів внутрішніх справ (а саме за вчинення адміністративних правопорушень, відповідальність за які передбачена ст. 173 КУпАП). Таким чином, законодавець виключив умови для зловживання правами уповноваженими посадовими особами органів внутрішніх справ під час провадження у справах про адміністративні правопорушення за ст. 173 КУпАП. Адже до відповідних змін ці посадові особи самі виявляли такі адміністративні правопорушення, документували їх, збирали докази вини особи та приймали рішення про застосування до порушника адміністративних стягнень. У таких умовах фактично одна посадова особа мала право скласти протокол про адміністративне правопорушення, розглянути його та накласти на порушника адміністративне стягнення. Це при тому, що у таких справах про адміністративні правопорушення (у більшості з них) єдиним джерелом доказів, які вказують на винуватість особи у вчинення адміністративного правопорушення, є протокол про адміністративне правопорушення. На усуненні такого механізму розгляду справи про адміністративне правопорушення, коли одна й та ж сама посадова особа має право складати протокол про адміністративне правопорушення та у подальшому розглядати цю справу й накладати адміністративне стягнення неодноразового наголошувалося нами [4, с. 185-186]. Вважаємо, що такі зміни мають позитивно позначитися на об'єктивності розгляду справ про адмініст-

ративні правопорушення, наданні об'єктивної та неупередженої оцінки діям осіб, які притягаються до адміністративної відповідальності, а також застосуванні справедливих та таких, що відповідають вчиненому протиправному діянню, адміністративних стягнень. Це лише один бік даної проблеми. Наступним кроком, який слід зробити, має стати дослідження порядку передачі протоколу про адміністративне правопорушення органу чи посадовій особі, уповноваженій розглядати такі справи.

Ч. 1 ст. 257 КУпАП зазначає, що протокол надсилається органу (посадовій особі), уповноваженому розглядати справу про адміністративне правопорушення. Очевидним є те, що затримка у направленні протоколу про адміністративне правопорушення до органу чи посадовій особі, уповноваженій розглядати справи за ст. 173 КУпАП, неприпустима. Хоча імперативної норми про те, що такий протокол разом із додатками слід негайно, але не пізніше, скажімо трьох діб, з моменту його складення, надсилати органу чи посадовій особі, уповноваженій його розглядати немає. Це також може мати негативні ознаки під час провадження у справі про адміністративне правопорушення за ст. 173 КУпАП.

У відповідності до ч. 2 ст. 277 КУпАП справи про адміністративні правопорушення, передбачені статтею 173 КУпАП, розглядаються протягом доби з дня одержання органом (посадовою особою), правомочним розглядати справу, протоколу про адміністративне правопорушення та інших матеріалів справи. Тобто з моменту реєстрації протоколу про адміністративне правопорушення за ст. 173 КУпАП у суді, справа про вчинення такого правопорушення має бути розглянута на протязі доби. У той же час, не можемо не оминати увагою ту обставину, що у суді справи про адміністративні правопорушення, не виключенням з цього є й справи про адміністративні правопорушення за ст. 173 КУпАП розглядаються за правилами адміністративного судочинства. На наш погляд це дещо різні речі адміністративні справи, які розглядаються у порядку, визначеному Кодексом адміністративного судочинства України, та справи про адміністративні правопорушення. Не вдаючись у дискусію з цього приводу, продовжимо дослідження порядку розгляду справи про адміністративні правопорушення, спираючись саме на норми КУпАП.

Разом з цим ст. 268 КУпАП містить імперативну норму, яка зазначає, що при розгляді справ про адміністративні правопорушення, передбачених статтею 173 КУпАП присутність особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, є обов'язковою. У разі ухилення від явки на виклик органу внутрішніх справ або судді районного, районного у місті, міського чи міськрайонного суду цю особу може бути органом внутрішніх справ (міліцією) піддано приводу.

У той же час ст. 277² КУпАП констатує, що повістка особі, яка притягається до адміністративної відповідальності, вручається не пізніш як за три доби до дня розгляду справи в суді, в якій зазначаються дата і місце розгляду справи. Інші особи, які беруть участь у провадженні по справі про адміністративні правопорушення, повідомляються про день розгляду справи в той же строк.

Отже, бачимо, що у разі дотримання вимог ст. 268 КУпАП, а також застосування положень норми ст. 277² КУпАП для виклику та забезпечення присутності особи правопорушника при розгляді справи про адміністративне правопорушення пройде значно більше часу ніж навіть три доби, оскільки, по-перше, повістка має бути вручена не пізніш як за три доби до дня розгляду справи у суді, по-друге, лише після неприбуття на розгляд справи викликаної особи, цю особу може бути піддано

приводу, а для цього необхідний час (винесення ухвали, направлення її на виконання і час необхідний на виконання самої ухвали (розгляд такої ухвали в органі внутрішніх справ, доручення виконавцеві, розшук особи її безпосередній привод до суду тощо). Таким чином, фактично нівелюється вимога ч. 2 ст. 277 КУпАП щодо розгляду справи про адміністративне правопорушення на протязі однієї доби з моменту надходження протоколу до суду. А це в свою чергу може та й повинно стати формальною обставиною для уникнення особою правопорушника притягнення його до адміністративної відповідальності.

До визнання окремих положень КУпАП неконституційними (у частині адміністративного затримання) уповноважені посадові особи мали право піддавати особу затриманню до розгляду справи у суді, чим забезпечувалося виконання положень ч. 2 ст. 277 КУпАП. Безперечно, з одного боку таке адміністративне затримання могло бути невиправданим, особливо коли особу затримали, скажімо, пізно ввечері у п'ятницю, коли суди вже не працюють, і тримали таку особу фактично до понеділка – майже три доби, а у випадку поєднання вихідних і святкових днів – це взагалі могло тримати безглуздо і невиправдано довго. Тому вважаємо, що таке адміністративне затримання не мало права бути законним. Однак, визнавши такі положення про адміністративне затримання неконституційними, слід було б підготувати відповідні законопроекти про внесення змін до чинних норм КУпАП щодо порядку провадження у справах про адміністративні правопорушення, зокрема за ст. 173 КУпАП. Так, слід було б ввести норми до КУпАП щодо порядку надсилання повісток, порядку здійснення приводу, адже нині чинний КУпАП не передбачає порядку здійснення приводу, так само як відсутнє положення про привід органами внутрішніх справ. Раніше існував наказ МВС України від 28 грудня 1995 року № 864 «Про затвердження Інструкції про порядок виконання постанов прокурорів, суддів, слідчих, органів дізнання і ухвал судів про привід підозрюваних, обвинувачених, підсудних, свідків і потерпілих», який, до речі, втратив чинність на підставі наказу МВС України від 5 серпня 05.08.2009 року № 337, хоча згаданий наказ МВС України № 864 й не регламентував порядку здійснення приводу саме у справах про адміністративні правопорушення, однак існувала можливість застосування закону за аналогією (хоча така аналогія, на наш погляд неприпустима, однак все ж краще ніж коли такі правовідносини взагалі не регламентовані законодавством). Таким чином, відсутній законодавчо закріплений порядок застосування заходів впливу, пов'язаних із здійсненням приводу до осіб під час провадження у справах про адміністративні правопорушення.

Крім того, вважаємо за необхідне внесення відповідних змін до ст. 277 КУпАП щодо строків розгляду справи про адміністративне правопорушення, оскільки в умовах, коли до правопорушника неможливо застосовувати захід забезпечення провадження у справі про адміністративне правопорушення у вигляді адміністративного затримання до розгляду справи у суді, тому відсутня практична можливість й у розгляді справи на протязі однієї доби з моменту надходження протоколу про адміністративне правопорушення до суду. Особливо це стосується фактів, коли до адміністративної відповідальності притягаються особи, які не проживають на адміністративній території, де буде розглядатися справа про таке адміністративне правопорушення. Адже за правилом, установленим у ч. 1 ст. 276 КУпАП, справа про адміністративне правопорушення розглядається за місцем його вчинення.

Поряд з цим вважаємо за необхідне звернутися до норм КУпАП, які безпосередньо регламентують порядок та мету застосування до особи адміністративного правопорушення. Ч. 1 ст. 260 КУпАП вказує на ту обставину, що у випадках, прямо передбачених законами України, з метою припинення адміністративних правопорушень, коли вичерпано інші заходи впливу, встановлення особи, складення протоколу про адміністративне правопорушення у разі неможливості складення його на місці вчинення правопорушення, якщо складення протоколу є обов'язковим, *забезпечення своєчасного і правильного розгляду справ та виконання постанов* по справах про адміністративні правопорушення допускаються адміністративне затримання особи (виділено нами – М.С.). Отже, законодавець залишає таку мету адміністративного затримання, як забезпечення своєчасного розгляду справи про адміністративне правопорушення. Однак, на практиці фактично така мета адміністративного затримання (на строк до 3 годин) фактично не реалізується, оскільки, у попередні періоди (до ухвалення Рішення Конституційного Суду України № 10-рп/2011) існувала законна можливість тримати таку особу у службових приміщеннях органів внутрішніх справ чи змусити затриманого перебувати поряд із уповноваженою посадовою особою органів внутрішніх справ до розгляду справи про адміністративне правопорушення (слід зауважити, що такі справи були підвідомчі не лише суду, а й начальникам органів внутрішніх справ, що давало об'єктивну можливість не перевищувати терміни адміністративного затримання, установлені у граничній межі – 3 години).

Згідно до ч. 1 ст. 261 КУпАП про адміністративне затримання складається протокол, в якому зазначаються: дата і місце його складення; посада, прізвище, ім'я та по батькові особи, яка склала протокол; відомості про особу затриманого; час і мотиви затримання. Протокол підписується посадовою особою, яка його склала, і затриманим. У разі відмовлення затриманого від підписання протоколу в ньому робиться запис про це. Отже такий мотив, як забезпечення своєчасного та правильного розгляду справи про адміністративне правопорушення фактично вичерпує себе, оскільки таке адміністративне затримання доцільне виключно за умови небажання відразу після складання протоколу про адміністративне правопорушення за ст. 173 КУпАП особою, відносно якої складено такий протокол, добровільно, без застосування заходів примусу, слідувати до міського, районного чи міськрайонного суду, уповноваженого розглядати справи про адміністративні правопорушення за ст. 173 КУпАП.

Загалом же адміністративне затримання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, може провадитися лише органами (посадовими особами), уповноваженими на те законами України. П. 1 ч. 2 ст. 263 КУпАП вказує, що адміністративне затримання провадиться органами внутрішніх справ – при вчиненні дрібного хуліганства. Ч. 1 ст. 263 КУпАП містить загальне правило, яким установлюється строк адміністративного затримання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення. Таке адміністративне затримання може тривати не більш як три години. Разом з цим виключення, які містяться у ч. 2 та ч. 3 ст. 263 КУпАП, визначають обставини, коли строк такого затримання може бути продовжений у разі затримання осіб які порушили прикордонний режим або режим у пунктах пропуску через державний кордон України та осіб, які порушили правила обігу наркотичних засобів і психотропних речовин. Тобто адміністративне затримання особи, яка вчинила адмі-

ністративне правопорушення за ст. 173 КУпАП не може перевищувати 3 годин. Поряд з цим, законодавство про адміністративні правопорушення не визначає, що даний строк не може перевищувати 3 годин у одній адміністративній справі, відносно однієї особи чи для досягнення однією чи всіх цілей, задля реалізації яких можливе адміністративне затримання.

За інших обставин, така мета адміністративного затримання, як затримання для забезпечення своєчасного розгляду справи, може створити умови для зловживання своїми правами уповноваженими на здійснення адміністративного затримання посадовими особами органів внутрішніх справ. Адже, затримавши особу для складання протоколу про адміністративне правопорушення, уповноважені посадові особи мають право обмежити свободу пересування такої особи та строк до трьох годин. Після завершення цієї процедури (в окремих випадках остання може тривати й до 3 годин), уповноважені посадові особи звільняють особу, відносно якої складався протокол про адміністративне правопорушення за ст. 173 КУпАП та, буквально, через декілька хвилин знову піддають таку особу адміністративному затриманню, однак уже за іншою підставою – для забезпечення своєчасного розгляду справи про адміністративне правопорушення. З метою уникнення подібних фактів вважаємо за необхідне врегулювання даного питання на законодавчому рівні шляхом внесення відповідних змін до ст. 260 КУпАП.

Вирішення вищезгаданих колізій та прогалин законодавства про адміністративні правопорушення має сприяти забезпеченню прав, свобод та інтересів людини і громадянина, урегулюванню процедури провадження у справах про адміністративні правопорушення, забезпечення принципів верховенства права та законності, забезпечення невідворотності відповідальності за вчинені адміністративні проступки.

Висновки. Підсумовуючи вищевикладене, хотілось би акцентувати увагу на тому, що прийняття змін до чинного Кодексу України про адміністративні правопорушення повинно мати системний та комплексний характер. При цьому слід ретельно проводити експертизу законопроектів у частині якісного влиття змін у чинне законодавство та забезпечення такими змінами його (законодавства) комплексності, створенні дієвих важелів дотримання законності, прав, свобод та інтересів усіх учасників провадження у справах про адміністративні правопорушення.

Тому вважаємо, що існує нагальна потреба у внесенні змін до чинного КУпАП у частині врегулювання строків розгляду справ про адміністративні правопорушення за ст. 173 КУпАП, а саме у ст. 277 КУпАП визначити такі строки, які гарантуватимуть об'єктивну можливість участі особи, відносно якої складено протокол про адміністративне правопорушення, а також інших учасників провадження у справі про адміністративне правопорушення. Визначивши можливість приводу осіб до суду, чия участь у провадженні у справі про адміністративне правопорушення є обов'язковою, слід доповнити КУпАП статтею 277³ КУпАП «Привід», у якій передбачити порядок та умови застосування заходів примусу, а також визначити які саме заходи та які органи (посадові особи) мають право їх застосовувати.

Разом з цим, на нашу думку, доцільно чітко врегулювати порядок адміністративного затримання залежно від мети затримання. Оскільки, дійсно, граничний разовий строк адміністративного затримання для досягнення однієї мети не може перевищувати три години. Однак, для реалізації різних цілей, можна дійти висновку про те, що ці строки можуть тривати значно більше за умови, що між ними буде незначний

розрив. Це, на наш погляд, неприпустимо. Тому, у ст. 260 КУпАП слід передбачити норму, яка визначить граничний час адміністративного затримання особи у одній справі про адміністративне правопорушення.

Вважаємо, що впровадження таких змін у КУпАП має, по-перше, позитивно позначитися у цілому на якості законодавства про адміністративні правопорушення та законодавства про адміністративну відповідальність, по-друге, на створенні ефектвної процедури притягнення до адміністративної відповідальності, яка гарантуватиме міжнародні та національні стандарти у забезпеченні прав та свобод людини і громадянина, по-третє, дозволить заповнити прогалини, котрі створюють умови для зловживання спеціально уповноваженими органами та посадовими особами їх правами, що обмежують права та свободи людини, по-четверте, забезпечить законність, впевненість громадян у всебічному, об'єктивному правосудді, по-п'яте, дозволить підняти авторитет державних органів, котрі наділені повноваженнями у застосуванні заходів державного примусу. Це у свою чергу дозволить наблизитися до ідеалів громадянського суспільства, де закон обов'язково набуде ознак правового, а суспільство буде впевненим у забезпеченні прав, свобод та інтересів усіх його членів від протиправних дій з боку порушників.

Список літератури:

1. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо діяльності Міністерства внутрішніх справ України, Міністерства надзвичайних ситуацій України, Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України, інших центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовується та координується через відповідних міністрів» від 16 жовтня 2012 року № 5459-VI. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу. – <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/5459-17/print1360010997797178> – Дата доступу 23 квітня 2013 року
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 року: статті 1-212²⁰. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу. – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/80731-10/print1361270147645521>; статті 213-330. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу. – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/80732-10/print1361270147645521> – Дата доступу 24 квітня 2013 року.
3. Рішення Конституційного Суду України від 11 жовтня 2011 року № 10-рп/2011 у справі № 1-28/2011 від за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень статті 263 Кодексу України про адміністративні правопорушення та пункту 5 частини першої статті 11 Закону України «Про міліцію» (справа про строки адміністративного затримання). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу. – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v010p710-11> – Дата доступу 21 березня 2012 року.
4. Самбор М. Докази у справі про адміністративне правопорушення за розпивання спиртних напоїв у громадських місцях і появу в громадських місцях у п'яному вигляді (актуальні проблеми) / М.Самбор // Право України. – 2010. – № 1. – С. 180-188.

Самбор Н.А. Соблюдение сроков рассмотрения дела об административном правонарушении по ст. 173 (мелкое хулиганство) Кодекса Украины об административных правонарушениях и применения административного задержания при рассмотрении такого дела / Н. А. Самбор // Ученые записки Таврического национального университета им. В. И. Вернадского. Серия: Юридические науки. – 2013. – Т. 26 (65). № 1. – С. 110-118.

В статье исследуются вопросы, связанные с применением меры обеспечения производства по делу об административном правонарушении по ст. 173 (мелкое хулиганство) Кодекса Украины об административных правонарушениях в виде административного задержания. Рассматриваются проблемные вопросы, связанные с соблюдением сроков производства и рассмотрения дел об административных правонарушениях по ст. 173 Кодекса Украины об административных правонарушениях. Автором предлагается внесение изменений в статьи 260, 277 КУоАП, а также дополнить действующий КУоАП статьей 277³ «Привод».

Ключевые слова: мелкое хулиганство, дело об административном правонарушении, сроки рассмотрения дела об административном правонарушении, административное задержание, сроки административного задержания.

Sambor N.A. Compliance with the terms of the case on administrative violation under Art. 173 (hooliganism) of the Code of Ukraine on Administrative Offences and the use of administrative detention during the consideration of this case / N. A. Sambor // Scientific Notes of Tavrida National V. I. Vernadsky University. – Series : Juridical sciences. – 2013. – Vol. 26 (65). № 1. – P. 110-118.

The paper examines issues related to the application of measures to ensure the proceedings on administrative violations under Art. 173 (hooliganism) of the Code of Ukraine on Administrative Offences in the form of administrative detention. We consider issues related to compliance with the terms of the proceedings and proceedings on administrative violations under Art. 173 of the Code of Ukraine on Administrative Offences. The author proposed amendments to Articles 260, 277 the Code of Ukraine on Administrative Offences and the Code of Ukraine on Administrative Offences supplement current section 277³ «Drive».

Keywords: disorderly conduct, a misdemeanor case, the timing of the case on administrative violation, administrative detention, terms of administrative detention.